

Հովելի գիրքը և Լատդիկիայի Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստ եկեղեցին - Թիվ քառասունչորս

Jeff Pippenger

2026-02-10

Թիվ Քառասունչորս

1844 թվականին յոթերորդ օրվա շաբաթի վարդապետությունը բացվեց, և ապա շեշտադրվեց Քույր Ուայթի համար, երբ նա նայեց ուխտի տապանին: Նա նաև արձանագրեց, որ վերջին օրերում մարմնավորման վարդապետությունն ուներ նույն երկնային շեշտադրությունը: Յոթերորդ օրվա շաբաթը ներկայացնում է տապանից եկող հատուկ լույսը, երբ սկսվեց քավության հակատիպական օրը, իսկ յոթերորդ տարվա շաբաթը ներկայացնում է տապանից եկող հատուկ լույսը, երբ քավության հակատիպական օրը հասնում է իր ավարտին:

Մարմնավորման վարդապետությունը նախապատկերված է Ղևտական քսաներեքի վերջին սուրբ ժողովում. այն օմեգան է յոթերորդ օրվա շաբաթի, որը Ղևտական քսաներեքի սկզբում առաջին սուրբ ժողովն է: Այդ առաջին շաբաթը ներկայացնում է Աստծո արարիչ գործությունը, իսկ վերջին շաբաթը ներկայացնում է Նրա վերարարիչ գործությունը: Այդ առաջին շաբաթը ներկայացված է «23» թվով, իսկ վերջինը՝ «252» թվով:

Այդ երկու խորհրդանշները Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի գրքակալներն են, և դրանք նաև միլլերական պատմության գրքակալներն են: 1798 թվականը Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված 2,520 տարիների կատարման տարեթիվն էր, իսկ 2,300 տարիները կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Երբ Քույր Ուայթը առաջնորդվեց դեպի սրբարանը և նայեց Տասը Պատվիրաններին, նա նախապատկերում էր Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, ովքեր հետևում են Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Վայրը, երբ Նա ավարտում է Իր հաշտեցման գործը: Տաճարի փորձությունը Գառանը հետևելու փորձությունն է, ուր էլ որ Նա գնա:

Սրանք են նրանք, որ կանանցով չպղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ Գառանը հետևում են, ուր էլ որ նա գնա: Սրանք փրկագնվեցին մարդկանց միջից՝ լինելով անդրանիկ պտուղներ Աստծուն և Գառանին: Հայտնություն 14:4.

Քույր Ուայթը, որպես մարգարե, պատկերում էր այն սկզբնական հավատարիմներին, որոնք հավատքով մտան Ամենասուրբ Վայրը, և այդպիսով նա օրինակ էր ներկայացնում այն վերջի հավատարիմների համար, որոնք հավատքով մտնում են Ամենասուրբ Վայրը և ապա նայում տապանակի մեջ: Այն, ինչ նրանք այնտեղ տեսնում են լուսավորված, մարմնավորման վարդապետությունն է, հաշտության ավարտումը: Նրանք տեսնում են երկու ծածկող քերովբեներին՝ որպես արարչագործության և վերաարարչագործության երկու շաբաթների ներկայացում: Նրանք տեսնում են 252-ը տապանակի մի կողմում և 23-ը՝ մյուս կողմում, և ընդունում են, որ արարչագործության

և վերաարարչագործության հետ ներդաշնակությամբ՝ 23-ը ներկայացնում է Աստվածության և մարդկության ամուսնությունը, իսկ 252-ը նրանք տեսնում են որպես մարդու կերպարանափոխության խորհրդանիշ՝ դեպի մի մարդ, որ միավորված է Աստվածության հետ:

Քավության աթոռը չպետք է հեռացվեր, ուստի Քույր Ուայթի՝ ներսը տեսնելը հատուկ հայտնություն էր, և մարգարեականորեն այդ պատկերը առավելապես վերաբերում է վերջին օրերին, քան այն օրերին, որոնց մեջ նա ապրում էր: Դիտելով՝ մենք փոխվում ենք: Տաճարի փորձությունը Քրիստոսի կողմից Իր կույս ժողովրդին դեպի Իր տաճար առաջնորդելն է՝ քայլ առ քայլ: Մարգարեական ճշմարտությունները ներկայացնում են այն քայլերը ճանապարհի երկայնքով, որը լուսավորվում է Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամով:

Միլլերիսների քառասունվեց տարվա տաճարը մի քայլ է:

«23»-ի մարդկային տաճարը (արու և էգ, Նա ստեղծեց նրանց) մի քայլ է:

Քրիստոսի՝ Իր տաճարը երեք օրում հարություն տալը մի քայլ է:

Պահեստարանը Մաղաքիայի տաճարն է:

Նեեմիան մաքրեց պահեստատունը Տովիայի պղծումից:

Այդ տաճարն էր այն վայրը, որտեղ քահանայապետ Քեղկիան Հովսիայի թագավորի նորոգության ժամանակ հայտնաբերեց Մովսեսի գրվածքները:

Պիղծ պղծումից Նեեմիայի կողմից մաքրված տաճարը նույն այն տաճարն է, որ Քրիստոսը երկու անգամ մաքրեց նրա «սրբապիղծ պղծումից», ինչպես նշում է Քույր Ուայթը:

Միլլերի երազի արկղը մի աստիճան էր:

Երբ Քրիստոսը Իր հավատարիմներին առաջնորդում է Ամենասուրբ վայրը, Նա, ինչպես Քույր Ուայթի կողմից է ներկայացված, նրանց առաջնորդում է դեպի տապանակը, բարձրացնում է քավության կափարիչը և թույլ է տալիս նրանց նայել ներսը: Երբ նրանք նայում են ներսը, տեսնում են, որ թե՛ մարմնավորման վարդապետությունը և թե՛ յոթերորդ օրվա Շաբաթը պատված են մեղմ լուսապսակով: Տող առ տող, նրանք, ովքեր ճանաչում են այն վարդապետությունները, որոնք «պատված են մեղմ շողարձակությամբ», հավատքով համահունչվում են Քույր Ուայթին՝ մտնելով Ամենասուրբ վայրը և նայելով տապանակի մեջ:

Հին մարգարեները ավելի որոշակիորեն խոսեցին վերջին օրերի համար, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին: Երբ այդ հին մարգարեները իրենք դառնում են վկայության մի մասը, նրանք ներկայացնում են վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, իսկ վերջին օրերի Աստծո ժողովուրդը հարյուր քառասունչորս հազարներն են: Քույր Ուայթը, թերևս, ամենակարևոր հին մարգարեն է, որովհետև նրա բոլոր պատկերավորումները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարների օմեգա

պատմության ալֆա պատմությունը: Բոլոր մարգարեները պատկերում են մնացորդին, սակայն Քույր Ուայթը նաև ներկայացնում է մի սկզբնական պատմություն, որը կատարվում է եզրափակիչ պատմության մեջ՝ մինչև իսկ բառացիորեն:

Հիմնարար պատմության ալֆայում Քույր Ուայթը տեսիլքի մեջ տարվեց երկնային սրբարանի Սրբությունների Սուրբը: Այնտեղ ուխտի տապանակի վրա գտնվող քավության աթոռը, որը չպետք է հեռացվեր, բարձրացվեց, որպեսզի Քույր Ուայթը կարողանար նայել ներսը, որտեղ նա տեսավ Տասը պատվիրանները:

«Ամենասուրբ տեղում ես տեսա մի տապանակ. դրա վերևն ու կողքերը մաքրամաքուր ոսկուց էին: Տապանակի յուրաքանչյուր ծայրում մի գեղեցիկ քերովբե կար՝ իր թևերը նրա վրա տարածած: Նրանց երեսները միմյանց էին դարձված, և նրանք նայում էին դեպի ներքև: Հրեշտակների միջև մի ոսկե բուրվառ կար: Տապանակի վերևում, այնտեղ, որտեղ կանգնած էին հրեշտակները, մի չափազանց պայծառ փառք էր, որ երևում էր որպես գահ, որտեղ Աստված էր բնակվում: Հիսուսը կանգնած էր տապանակի մոտ, և երբ սրբերի աղոթքները բարձրանում էին դեպի Նա, բուրվառի խունկը ծխում էր, և Նա նրանց աղոթքները խնկի ծխի հետ մատուցում էր Իր Հորը: Տապանակի մեջ էին մանանայով լի ոսկե սափորը, Ահարոնի ծաղկած գավազանը և քարե տախտակները, որոնք գրքի պես ծավլվում էին իրար վրա: Հիսուսը բացեց դրանք, և ես տեսա Տասը պատվիրանները՝ դրանց վրա գրված Աստծո մատով: Մի տախտակի վրա չորսն էին, իսկ մյուսի վրա՝ վեցը: Առաջին տախտակի չորսը ավելի պայծառ էին շողում, քան մյուս վեցը: Բայց չորրորդը՝ շաբաթվա պատվիրանը, շողում էր դրանց բոլորից վեր. որովհետև շաբաթը գատված էր, որպեսզի պահվեր Աստծո սուրբ անվան պատվին: Սուրբ շաբաթը փառավոր էր երևում. փառքի մի պսակ էր ամբողջապես շրջապատում այն: Ես տեսա, որ շաբաթվա պատվիրանը խաչին գամված չէր: Եթե գամված լիներ, ապա մյուս ինը պատվիրաններն էլ էին գամված. և մենք ազատ կլինեինք խախտելու դրանք բոլորը, ինչպես և խախտելու չորրորդը: Ես տեսա, որ Աստված չէր փոխել շաբաթը, որովհետև Նա երբեք չի փոխվում: Սակայն պապը այն փոխել էր շաբաթվա յոթերորդ օրից շաբաթվա առաջին օրը. որովհետև նա պիտի փոխեր ժամանակներն ու օրենքները»: Վաղ գրվածքներ, 32:

Յոթներորդ օրվա շաբաթի վարդապետությունը ալֆա վարդապետությունն էր Միլլերական շարժման հիմնադիր պատմության մեջ, որը սկսվեց որպես Ֆիլադելֆիական Միլլերական շարժում, ապա 1856 թվականին փոխակերպվեց Լատդիկյան Միլլերական շարժման, իսկ այնուհետև 1863 թվականին՝ Լատդիկյան Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստների Եկեղեցու: Քույր Ուայթը նաև նույնականացնում է օմեգա վարդապետությունը վերջին օրերի պատմության մեջ, երբ հարյուր քառասունչորս հազարի Լատդիկյան շարժումը փոխակերպվում է հարյուր քառասունչորս հազարի Ֆիլադելֆիական շարժման: Ալֆա և օմեգա լույսերը ներկայացված են յոթներորդ օրվա շաբաթի վարդապետությամբ և մարմնավորման վարդապետությամբ:

«Նրանք, ովքեր հաղորդակցվում են Աստծո հետ, քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծո առաջ իրենց

ճանապարհը ապականելով: Երկնային լույսը շողում է նրանց վրա: Երբ նրանք մոտենում են այս երկրի պատմության ավարտին, Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների վերաբերյալ նրանց գիտելիքը մեծապես աճում է: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծո աչքում, որովհետև միաբանության մեջ են Նրա Որդու հետ: Նրանց համար Աստծո խոսքը գերազանց գեղեցկության և հմայքի է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացահայտվում է նրանց: Մարմնավորման վարդապետությունը պարուրվում է մեղմ շողքով: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որ բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, չեն կարողանա հասկանալ աստվածապաշտության խորհուրդը, բայց նրանք, ովքեր չեն երկմտել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, լույս կտեսնեն Աստծո լույսի մեջ»: The Southern Watchman, April 4, 1905.

«Մարմնավորման վարդապետությունը» կոչվում է նաև «աստվածապաշտության խորհուրդ»:

Եվ անվիճելիորեն մեծ է աստվածապաշտության խորհուրդը. Աստված հայտնվեց մարմնով, արդարացվեց Հոգով, երևաց հրեշտակներին, քարոզվեց հեթանոսներին, հավատացվեց աշխարհում, վեր առնվեց փառքով: Ա Տիմոթեոս 3:16.

«Խորհուրդը» ծածուկ է մնում մինչև վերջին սերունդը, երբ հավատարիմները տեսնում են, որ մարմնավորման վարդապետությունը յոթերորդ օրվա շաբաթվա օմեգան է:

Նույնիսկ այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից և սերունդներից, բայց այժմ հայտնվեց Իր սրբերին, որոնց Աստված կամեցավ հայտնի դարձնել, թե ինչ է այս խորհրդի փառքի հարստությունը հեթանոսների մեջ, որը Քրիստոսն է ձեր մեջ փառքի հույսը: Կողոսացիներին 1:26, 27:

Տեղին է, որ հենց Կողոսացիներին 1:26-ն է խոսում «խորհրդի» մասին, որ «ծածկված է եղել», սակայն այդ խորհուրդը «հայտնի է դառնում» վերջին օրերում: Մարգարեական լույսը հայտնի է դառնում, երբ մարգարեությունը բացվում է, ինչպես պատկերված է Դանիել տասներկուերորդ գլխում, որտեղ 1,260 օրերի վերջում, վախճանի ժամանակ, մի մարգարեություն բացվում է: Սերունդներից ի վեր ծածկված եղած մարգարեությունը բացվում է, և այդ մարգարեությունը ճշմարտությունն է, որը, երբ բացվում է, այն «փառքն» է, որ հայտնի է դառնում հեթանոսներին Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ խորհուրդը Քրիստոսն է ձեր մեջ՝ փառքի հույսը, ինչը կատարվում է յոթերորդ փողի հնչելու օրերին:

Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերին, երբ նա պիտի սկսի փող հնչեցնել, Աստծո խորհուրդը պիտի վախճանվի, ինչպես որ Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:7.

Լիովին պատշաճ է, որ յոթերորդ հրեշտակի ձայնը սկսեց հնչել յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն 10:7-ում: Յոթերորդ հրեշտակը ներկայացված է նաև որպես երրորդ վայ, իսկ առաջին երկու վայերը իսլամն էին, այսպիսով տալով երկու վկա, որ երրորդ վայը իսլամն է: Աստծու խորհուրդը

կատարվում է, երբ իսլամի փողը հնչում է:

Յոթներորդ փողի պատմության մեջ մարմնավորման վարդապետությունը, որը Քրիստոսի խորհուրդն է ձեր մեջ, կամ Աստվածության միավորումը մարդկության հետ, ինչպես ներկայացված է Քրիստոսով, երբ Նա Իր վրա առավ մարդկային մարմինը, նրանց, ովքեր թեկնածուներ են հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ լինելու համար, կփորձվի այն հարցում, թե արդյոք նրանք ունեն անհրաժեշտ յուրն ու հավատը՝ Սրբությունների Սուրբը մտնելու համար: Եթե նրանք տատանվեն, խավարը կիջնի նրանց վրա, իսկ եթե հետևեն Գառնին, ուր էլ որ Նա գնա, նրանք կառաջնորդվեն՝ նայելու տապանակի մեջ: Տապանակի մեջ նրանք կգտնեն յոթներորդ օրվա շաբաթի վարդապետությունը և մարմնավորման վարդապետությունը:

Թեև այս երկու վարդապետությունները որքան էլ կարևոր են, այն, ինչի վրա ես կենտրոնանում եմ, ալֆա և օմեգա լույսերը չեն, այլ այն, որ մարգարեուհին պատկերել է Աստծո ժողովրդին՝ երկնային սրբարան մտնելիս և ուխտի տապանի մեջ նայելիս: Վերջին օրերին հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ պետք է լինի մի պահ, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը տարվում են Ամենասուրբ Վայրը՝ բացված տապանին նայելու համար:

Եթե դուք ունեք այն հավատը, որպեսզի հավատաք, որ մարգարեները պատկերում են Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, և նաև այն հավատը, որ Քույր Ուայթը ներշնչված էր նույնքան, ամեն կերպ, որքան Աստվածաշնչի յուրաքանչյուր այլ մարգարե,—ապա այն կիրառությունը, որ ես հենց նոր ներկայացրի, պետք է ընդունվի որպես ճշմարիտ: Հարյուր քառասունչորս հազարը պետք է հետևեն Քրիստոսին՝ հավատքով մտնելով Սրբությունների Սուրբը, ինչպես Քույր Ուայթն ասում է, որ հավատարիմները արեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այն ժամանակ դրսևորվեցին երկու դասեր՝ նրանք, ովքեր հրաժարվեցին հավատքով ներս մտնել, և նրանք, ովքեր մտան:

«Իմ ուշադրությունը կրկին ուղղվեց դեպի Քրիստոսի առաջին գալուստի հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եղիայի հոգով և գործությամբ՝ Հիսուսի ճանապարհը պատրաստելու համար: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, ոչ մի օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից: Նրա գալուստը կանխագուշակող պատգամին նրանց հակառակվելը նրանց դրեց այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենագորեղ ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Սատանան առաջնորդեց նրանց, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի պատգամը, ավելի հեռու գնալու՝ մերժելու և խաչելու Քրիստոսին: Այս անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը նրանց պիտի սովորեցներ դեպի երկնային սրբարան տանող ճանապարհը: Տաճարի վարագույրի պատռվելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհերն ու կարգադրություններն այլևս ընդունվելու չէին: Մեծ Զոհը մատուցվել էր և ընդունվել էր, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների միտքը երկրային սրբարանից ուղղեց դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսն Իր իսկ արյունով մտել էր՝ Իր աշակերտների վրա թափելու Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին կատարյալ խավարի մեջ: Նրանք կորցրին այն ամբողջ լույսը, որ կարող էին ունենալ

փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս ապավինում էին իրենց անօգուտ զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբաբանը զբաղեցրել էր երկրայինի տեղը, սակայն նրանք փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգտվել սուրբ տեղում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում հրեաների ընթացքին՝ Քրիստոսին մերժելու և խաչելու մեջ. և երբ կարդում են Նրա ամոթալի չարչարանքի պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան և չէին ուրանա Նրան, ինչպես Պետրոսը, կամ չէին խաչի Նրան, ինչպես հրեաները: Սակայն Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որ նրանք խոստովանում էին, թե զգում են: Ամբողջ երկինքն ամենախոր հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությանը: Բայց շատերը, որ խոստովանում էին, թե սիրում են Հիսուսին, և արցունքներ էին թափում, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրի ենթարկեցին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ ուրախությամբ ընդունելու պատգամը՝ հայտարարեցին, թե դա մոլորություն է: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդից. և ոչ էլ օգտվեցին կեսգիշերյան աղաղակից, որը պետք է պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեն երկնային սրբաբանի ամենասուրբ վայրը: Եվ մերժելով նախորդ երկու պատգամները՝ նրանք այնպես են խավարեցրել իրենց հասկացողությունը, որ չեն կարող տեսնել որևէ լույս երրորդ հրեշտակի պատգամում, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի ամենասուրբ վայրը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչեցին այս պատգամները, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի ամենասուրբ վայրը տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի բարեխոսությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ զոհերը, նրանք էլ իրենց անօգուտ աղոթքներն են բարձրացնում դեպի այն բաժինը, որը Հիսուսը լքել է. և սատանան, հաճույք գտնելով այդ խաբեության մեջ, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այս անվանական քրիստոնյաների միտքը դեպի իրեն է առաջնորդում՝ գործելով իր զորությամբ, իր նշաններով և սուտ հրաշքներով, որպեսզի նրանց ամուր կապի իր որոգայթի մեջ»: Վաղ Գրություններ, 259–261:

Քույր Ուայթը առանձնացնում է Հովհաննես Մկրտչի և Քրիստոսի պատմության առաջադիմական փորձության ընթացքը, որն ավարտվեց նրանով, որ հրեաները լիակատար խավարի մեջ հայտնվեցին, որպեսզի դրանով պատկերավոր կերպով ցույց տա նույն պատմությունը Միլլերիտների ժամանակներում, որը Քույր Ուայթի՝ վերջին օրերի հին մարգարեուհու, ալֆա պատմությունն է: Կյանքի կամ մահվան փորձությունը սկզբում վերաբերում էր Ամենասուրբ Տեղը մտնելուն կամ դա անելուց հրաժարվելուն: Այդպես վարվելուց հրաժարվելը Միլլերիտների պատմության ապստամբների վրա բերեց նույն խավարը, որ Քրիստոսի պատմության մեջ եկել էր ապստամբ հրեաների վրա:

Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է դրա սկզբի հետ միասին. ուստի, երբ Քույր Ուայթը տարվեց Ամենասուրբ Տեղը և, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի

փորձության առնչությամբ, նայեց բաց տապանակին, դա ցույց է տալիս, որ հարյուր քառասունչորս հազարները պիտի փորձվեն՝ հետևել Գառին դեպի Ամենասուրբ Տեղ, թե՞ մտնել կատարյալ հավիտենական խավարի մեջ: Այս իրողությունը հիմնված է այն հավատի վրա, որ հասկանում է՝ հին մարգարեները պատկերում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, երբ իրենք իսկ դառնում են արձանագրված վկայության մի մասը: Քույր Ուայթը պատկերում է երկու դասերն էլ:

«Մինչ ես այս վիատության վիճակում էի, մի երազ տեսա, որը խոր տպավորություն գործեց իմ մտքի վրա: Ես երագում տեսա մի տաճար, դեպի որը շատ մարդիկ էին հոսում: Միայն նրանք, ովքեր ապաստան էին գտնում այդ տաճարում, պիտի փրկվեին, երբ ժամանակը փակվեր: Բոլոր նրանք, ովքեր կմնային դրսում, պիտի հավիտյան կորսվեն: Դրսի բազմությունները, որոնք ընթանում էին իրենց զանազան ճանապարհներով, ծաղրում ու ծանակում էին նրանց, ովքեր մտնում էին տաճարը, և ասում էին նրանց, թե այս փրկության ծրագիրը խորամանկ խաբեություն է, և որ իրականում ամենևին էլ ոչ մի վտանգ չկա, որից պետք է խուսափել: Նրանք նույնիսկ բռնում էին ոմանց, որպեսզի արգելեն նրանց շտապել ներս՝ պարիսպների սահմաններում»:

«Ծաղրուծանակի արժանանալուց վախենալով՝ ես լավագույնը համարեցի սպասել, մինչև բազմությունը ցրվեր, կամ մինչև կարողանայի նրանց կողմից աննկատ ներս մտնել: Բայց նրանց թիվը, նվազելու փոխարեն, ավելանում էր, և, վախենալով, թե չափազանց ուշ կլինի, ես շտապ դուրս եկա իմ տնից ու ճեղքեցի ամբոխը: Տաճարին հասնելու իմ տագնապի մեջ ես ո՛չ նկատում էի, ո՛չ էլ կարևորում ինձ շրջապատող բազմությունը: Շինության մեջ մտնելով՝ ես տեսա, որ այդ ընդարձակ տաճարը հաստատված էր մեկ հսկայական սյան վրա, և դրան կապված էր մի գառ՝ ամբողջովին պատառոտված ու արյունահոս: Մենք, որ ներկա էինք, կարծես գիտեինք, որ այդ գառն էր պատառոտվել և խոցվել մեր պատճառով: Բոլորը, ովքեր մտնում էին տաճար, պետք է գային նրա առջև և խոստովանեին իրենց մեղքերը:

«Գառան առջև, անմիջապես, գտնվում էին բարձրացված աթոռներ, որոնց վրա նստած էր մի խումբ, որ երևում էր շատ ուրախ: Երկնքի լույսը կարծես շողում էր նրանց դեմքերի վրա, և նրանք փառաբանում էին Աստծուն ու երգում ուրախ երախտագիտության օրհներգեր, որոնք նմանվում էին հրեշտակների երաժշտությանը: Սրանք նրանք էին, որ եկել էին գառան առաջ, խոստովանել էին իրենց մեղքերը, ստացել էին ներում, և այժմ ուրախ սպասումով սպասում էին մի ինչ-որ ուրախալի իրադարձության»:

«Նույնիսկ այն բանից հետո, երբ ես մտել էի շենքը, սարսափ իջավ ինձ վրա, և ամոթի զգացում՝ որ պիտի խոնարհվեմ այս մարդկանց առաջ: Բայց թվում էր, թե ես հարկադրված էի առաջ շարժվել, և դանդաղ շրջանցում էի սյունը, որպեսզի կանգնեմ Գառան առջև, երբ հնչեց փողը, տաճարը ցնցվեց, հավաքված սրբերից հաղթության աղաղակներ բարձրացան, սոսկալի մի պայծառություն լուսավորեց շենքը, ապա ամեն ինչ դարձավ խիտ խավար: Երջանիկ մարդիկ բոլորը պայծառության հետ անհետացել էին, և ես մնացել էի մենակ՝ գիշերվա լուռ սարսափի մեջ: Ես արթնացա հոգեկան տանջանքով և հազիվ էի կարողանում ինքս

ինձ համոզել, որ երազ էի տեսել: Ինձ թվում էր, թե իմ դատավճիռը վճռված էր, որ Տիրոջ Հոգին թողել էր ինձ՝ այլևս երբեք չվերադառնալու համար»:

«Շուտով սրանից հետո ես մի ուրիշ երազ տեսա: Ինձ թվում էր, թե նստած եմ կատարյալ հուսահատության մեջ՝ դեմքս ձեռքերի մեջ առած, և այսպես էի մտածում. եթե Հիսուսը երկրի վրա լիներ, ես կգնայի Նրա մոտ, կընկնեի Նրա ոտքերի առաջ և Նրան կպատմեի իմ բոլոր տառապանքները: Նա ինձնից երես չէր դարձնի, Նա ինձ վրա ողորմություն կունենար, և ես միշտ կսիրեի ու կծառայեի Նրան: Հենց այդ պահին դուռը բացվեց, և ներս մտավ մի անձ՝ գեղեցիկ կերպարանքով և դեմքով: Նա կարեկցանքով նայեց ինձ ու ասաց. «Ցանկանո՞ւմ ես տեսնել Հիսուսին: Նա այստեղ է, և եթե ցանկանում ես, կարող ես տեսնել Նրան: Վերցրու քո ունեցած ամեն ինչ և հետևիր ինձ»:

«Ես սա լսեցի անձառելի ուրախությամբ և հոժարությամբ հավաքեցի իմ բոլոր փոքրիկ ունեցվածքը, ամեն մի թանկագին մանր առարկա, և հետևեցի իմ առաջնորդին: Նա ինձ տարավ դեպի մի գառիթափ և արտաքուստ փխրուն թվացող սանդուղք: Երբ սկսեցի բարձրանալ աստիճաններով, նա զգուշացրեց ինձ աչքերս անշեղորեն վեր պահել, որպեսզի չզլխապտտվեմ և չընկնեմ: Շատ ուրիշներ, որոնք բարձրանում էին այդ գառիվեր վերելքով, ընկան՝ նախքան գագաթին հասնելը»:

«Վերջապես մենք հասանք վերջին քայլին և կանգնեցինք մի դռան առաջ: Այստեղ իմ առաջնորդը հանձնարարեց ինձ թողնել այն բոլոր բաները, որ ինձ հետ բերել էի: Ես ուրախությամբ դրեցի դրանք, ապա նա բացեց դուռը և հրամայեց ինձ ներս մտնել: Մի ակնթարթում ես կանգնած էի Հիսուսի առաջ: Հնարավոր չէր չճանաչել այդ գեղեցիկ դեմքը: Բարեհաճության և վեհության այդ արտահայտությունը չէր կարող ոչ ոքի այլ պատկանել: Երբ Նրա հայացքն իջավ ինձ վրա, ես իսկույն հասկացա, որ Նա ծանոթ է իմ կյանքի յուրաքանչյուր հանգամանքին և իմ բոլոր ներքին մտքերին ու զգացումներին»:

«Ես փորձեցի ինձ պաշտպանել Նրա հայացքից՝ զգալով, որ անկարող եմ դիմանալ Նրա քննող աչքերին, բայց Նա ժպտով մոտեցավ և, Իր ձեռքը դնելով իմ գլխին, ասաց. «Մի՛ վախեցիր»: Նրա քաղցր ձայնի հնչյունը իմ սիրտը լցրեց այնպիսի երջանկությամբ, որպիսին այն երբեք առաջ չէր զգացել: Ես չափազանց ուրախ էի որևէ խոսք արտասանելու համար, այլ, զգացմունքից հաղթահարված, ընկղմվեցի Նրա ոտքերի առաջ: Մինչ ես այնտեղ անօգնական ընկած էի, գեղեցկության և փառքի տեսարաններ անցան իմ առաջով, և ինձ թվում էր, թե հասել եմ երկնքի ապահովությանն ու խաղաղությանը: Վերջապես ուժերս վերադարձան, և ես վեր կացա: Հիսուսի սիրառատ աչքերը դեռևս ինձ վրա էին, և Նրա ժպիտը իմ հոգին լցնում էր ցնծությամբ: Նրա ներկայությունն ինձ լցնում էր սուրբ երկյուղածությամբ և անարտահայտելի սիրով»:

«Այժմ իմ առաջնորդը բացեց դուռը, և մենք երկուսս էլ դուրս եկանք: Նա ասաց ինձ նորից վերցնել այն բոլոր իրերը, որ դրսում էի թողել: Երբ դա արվեց, նա ինձ հանձնեց կանաչ մի լար՝ սերտորեն գալարված: Նա հրամայեց այն դնել իմ սրտի մոտ, և երբ ցանկանայի տեսնել Հիսուսին, հանել այն իմ գոգից և ձգել որքան հնարավոր է: Նա զգուշացրեց ինձ, որ այն երկար ժամանակ գալարված չթողնեմ,

որպեսզի չհանգուցվի և չդժվարանա ուղղվել: Ես լարը դրեցի իմ սրտի մոտ և ուրախությամբ իջա նեղ աստիճաններով՝ գովաբանելով Տիրոջը և բոլոր նրանց, ում հանդիպում էի, ասելով, թե որտեղ կարող են գտնել Հիսուսին: Այս երազը ինձ հույս տվեց: Կանաչ լարը, իմ մտքում, ներկայացնում էր հավատը, և Աստծուն վստահելու գեղեցկությունն ու պարգևությունը սկսեցին ծագել իմ հոգու վրա»: Վկայություններ, հատոր 1, էջ 27–29:

1844 թվականի օգոստոսի 17-ին Էքզեթերի ճամբարային ժողովի ավարտից մինչև հոկտեմբերի 22-ը վաթսունվեց օր էր: Այդ վաթսունվեց օրերը ներկայացնում են Կեսգիշերային աղաղակի հռչակման ժամանակահատվածը, և տասը կույսերի առակի համատեքստում նրանք, ովքեր այդ ժամանակ հռչակում էին լուրը, ներկայացնում են նրանց, ովքեր յուր ունեին, իսկ նրանք, ովքեր այդ ժամանակ չէին հռչակում լուրը, յուր չունեին:

Առաւելում ամուսնությունը տեղի ունեցավ հապաղման ժամանակի սկզբում: Օրինական ամուսնությունը կատարվեց, ապա բոլորը գնացին տուն և սպասեցին, մինչև փեսայի հայրը որոշեր, թե արդյոք ընդունելի է ամուսնությունը մարմնավորել: Առաջին ամուսնության և կեսգիշերին տեղի ունեցող երկրորդ արարողության միջև անհավատարմությունը համարվում էր շնություն: Հապաղման ժամանակը պայմանավորված էր նրանով, որ փեսայի հայրը որոշ ժամանակ սպասում էր՝ տեսնելու, թե ինչ է պատահում հարսի հետ: Հղի՝ էր նա:

Երբ հայրը որոշեց, որ ամեն ինչ կարգին է, կեսգիշերյան թափորը սկսվեց, և այն սկսվեց գիշերով՝ Պաղեստինի ցերեկային ճնշող տապից խուսափելու համար: Այդ պատճառով հարսի սպասավորուհիներից, առակի կույսերից, պահանջվում էր, որ ունենային իրենց սեփական ճրագը և յուղի պաշարը՝ պատրաստ կեսգիշերյան աղաղակի համար, որը հայտնում էր, թե հարսանիք գնացող թափորը ճանապարհ է ընկել, որովհետև այն պետք է տեղի ունենար գիշերով: Էքզեթերում կեսգիշերյան աղաղակը հնչեց, և կամ դու Բավականաչափ յուղ ունեիր պատրաստ՝ թափորին մասնակցելու համար, կամ չունեիր:

Երբ նրանք Էքզեթերից հեռացան այդ պատգամով, պատկերում էին մի ժողովրդի, որ կնքված էր: Ոմանք Բավական յուղ ունեին, որպեսզի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մտնեին ամուսնության մեջ, իսկ ոմանք՝ չունեին: Այդ վաթսունվեց օրերը ներկայացնում են մի ժամանակաշրջան, երբ Աստծո ժողովուրդը կնքվում է կիրակնօրյա օրենքի փակ դռանը: Եթե նրանք յուղի պատշաճ չափն ունեին, հավատքով մտնում էին Ամենասուրբ Տեղը: Քույր Ուայթը պատկերել է Աստծո ժողովրդի՝ վերջին օրերում Ամենասուրբ Տեղը մտնելը, և նրա ալֆա պատմության մեջ հավատքով Ամենասուրբ Տեղը մտնելու հետ կապված էր կյանքի կամ մահվան փորձություն: Վերջին օրերում հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի փորձվեն, թե արդյոք հավատքով պիտի մտնեն Ամենասուրբ Տեղը: Սա դարձյալ կյանքի կամ մահվան փորձություն է:

Մենք կշարունակենք այս նյութերի քննարկումը հաջորդ հոդվածում:

«Տաճարի մաքրման մեջ Հիսուսը հայտարարում էր Իր առաքելությունը որպես Մեսիա և ձեռնամուխ լինում Իր գործին: Այդ տաճարը, որ կառուցվել էր որպես աստվածային Ներկայության բնակավայր, նախատեսված էր լինել առարկայական դաս Իսրայելի և աշխարհի համար: Հավիտենական դարերից Աստծո նպատակն էր, որ յուրաքանչյուր արարած էակ՝ պայծառ ու սուրբ սերովբեից մինչև մարդը, լինի տաճար Արարչի բնակության համար: Մեղքի պատճառով մարդկությունը դադարեց Աստծո համար տաճար լինելուց: Չարով խավարեցված և ապականված՝ մարդու սիրտն այլևս չէր արտահայտում Աստվածայինի փառքը: Բայց Աստծո Որդու մարմնավորմամբ երկնքի նպատակը կատարվում է: Աստված բնակվում է մարդկության մեջ, և փրկարար շնորհի միջոցով մարդու սիրտը կրկին դառնում է Նրա տաճարը: Աստված սահմանել էր, որ Երուսաղեմի տաճարը լինի մշտական վկայություն այն բարձր կոչման, որ բաց է յուրաքանչյուր անձի առաջ: Բայց հրեաները չէին հասկացել այն շինության նշանակությունը, որին այնպիսի մեծ հպարտությամբ էին վերաբերվում: Նրանք իրենց չնվիրեցին որպես սուրբ տաճարներ Աստվածային Հոգու համար: Երուսաղեմի տաճարի գավիթները, լցված անսուրբ առևտրի աղմուկով, չափազանց ճշմարտացիորեն ներկայացնում էին սրտի տաճարը, ապականված զգայական կրթերի և անսուրբ մտածումների ներկայությամբ»:

«Աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից տաճարը մաքրելով՝ Հիսուսը հայտարարեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից,—երկրային ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1–3 մեջբերված է»:
The Desire of Ages, 161.

«Մարգարեն ասում է. «Եվ տեսայ ուրիշ հրեշտակ իջեալ երկնքից, որ մեծ իշխանությւն ուներ. եւ երկիրը լուսաւորուեցաւ նորա փառքով: Եւ նա մեծ ձայնով հօրապէս աղաղակեց՝ ասելով. Ընկա՛ւ, ընկա՛ւ Բաբելոնը մեծը, եւ եղաւ դների բնակութիւն» (Հայտնություն 18:1, 2): Սա նույն պատգամն է, որ տրվել էր երկրորդ հրեշտակի միջոցով: Բաբելոնը ընկել է, «որովհետեւ իր պոռնկութեան բարկութեան գինուց խմեցրեց բոլոր ազգերին» (Հայտնություն 14:8): Ի՞նչ է այդ գինին:—Նրա կեղծ վարդապետությունները: Նա աշխարհին տվել է կեղծ շաբաթ՝ չորրորդ պատվիրանի Շաբաթի փոխարեն, եւ կրկնել է այն սուտը, որ Սատանան առաջինը ասաց Եվային Եդեմում՝ հոգու բնական անմահությունը: Բազմաթիվ նույնանման մոլորություններ էլ նա տարածել է հեռու ու լայն, «մարդկանց պատվիրանները որպէս վարդապետութիւններ ուսուցանելով» (Մատթեոս 15:9):

«Երբ Հիսուսը սկսեց Իր հանրային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապղծական պղծությունից: Նրա ծառայության վերջին գործերից մեկը Տաճարի երկրորդ մաքրումն էր: Նույնպէս էլ աշխարհի նախազգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղվում են երկու առանձնահատուկ կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկա՛ւ, ընկա՛ւ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետեւ նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության ցասման գինուց» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի հզոր աղաղակում մի ձայն է լսվում երկնքից, որ ասում է. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպէսզի նրա մեղքերի մասնակիցը

չինք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը
մինչև երկինք հասան, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները» (Հայտնություն
18:4, 5)»: Selected Messages, գիրք 2, 118: